

Sygn. akt VI U 2156/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - SSO Janusz Madej

Protokolant - st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania **A. M.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 15 lipca 2014 r. znak:(...)

w sprawie: **A. M.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o emeryturę

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu A. M. prawo do emerytury od dnia (...)

II nie stwierdza odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VIU 2156/14

UZASADNIENIE

W dniu 7 lipca 2014 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach rozpoznany de..., decyzją odmowną z dnia 15 lipca 2014 roku wydaną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.. Przyczyną odmowy przyznania ubezpieczonemu e..., ubezpieczonemu emerytury było to, iż nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku i uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania, organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku, czyli na dzień wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy emerytalnej, okresy stażu sumarycznego wymaganego do emerytury 25 lat, 10 miesięcy i 7 dni. Ponadto organ rentowy w uzasadnieniu tej decyzji wskazał, iż nie uwzględnił okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 lipca 2000 roku, ponieważ zawiera błędy merytoryczne, to jest brak w nim określonego charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Brak wyszczególnionego punktu, gdzie wykazane jest zajmowane stanowisko według aktu resortowego, pod który podpadał zakład pracy. Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony domagając się jej zmiany i przyznanie mu prawa do emerytury. W

odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powołując argumentację wcześniej przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył co następuje: ubezpieczony A. M. urodził się (...), 60 lat ukończył (...). Jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego i razem z wnioskiem złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym za pośrednictwem zakładu na dochody budżetu państwa. Ubezpieczony posiadał wymagany okres do nabycia emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach w wymiarze ponad 25 lat. Spór w niniejszej sprawie dotyczył tego, czy ubezpieczony spełnia konieczną przesłankę nabycia tego prawa w postaci posiadania 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Jeśli chodzi o tę kwestię, to Sąd Okręgowy na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach osobowych ubezpieczonego i dotyczących zatrudnienia w (...) w B., wcześniej Rejonowa (...) w Ś. oraz dowodów z dokumentów z akt osobowych dotyczących zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni Kółek Rolniczych w Ś., Zakładzie Usług (...) w W., jak również dowodów z zeznań świadków: J. K., H. S. i M. U. oraz dowodów z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania ubezpieczonego, jak również dowodów ze świadectwa pracy wystawionego ubezpieczonemu w dniu 31 lipca 2000 roku przez (...) w B. w likwidacji i świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 31 lipca 2000 roku wystawionego przez ten sam podmiot, ustalił, że ubezpieczony w okresie od 30 kwietnia 1977 roku, przepraszam, od 1 sierpnia 1972 roku do 30 kwietnia 1977 roku wykonywał pracę kierowcy ciągnika w pełnym wymiarze czasu pracy, pracując przy pracach polowych i transportowych. Był to okres zatrudnienia 4 lat i 9 miesięcy. Następnie w Rejonowej (...) w Ś., K. (...) i (...) w B., która była następcem, następcą prawnym Rejonowej (...) w Ś., wykonywał pracę w szczególnych warunkach, jako kierowca pojazdu uprzywilejowanego w okresie od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku, jak również później, ale z uwagi na obowiązujące przepisy nie miało to już prawnego znaczenia. Jako kierowca uprzywilejowanego pojazdu ubezpieczony jeździł karetką pogotowia ratunkowego do wypadków, nagłych, poważnych zachorowań, do porodów. Powyższy stan faktyczny został przez Sąd Okręgowy zanalizowany poprzez właściwe przepisy prawa materialnego, określające warunki nabycia prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Zgodnie z artykułem 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w artykule 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: po pierwsze okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz po drugie okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w artykule 27 ustawy emerytalnej. Ustęp 2 artykułu 184 stwierdza, że emerytura, o której mowa w ustępie 1 tego przepisu przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym za pośrednictwem zakładu na dochody budżetu państwa. Z kolei artykuł 32 ustawy emerytalnej stwierdza, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ustępie 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w artykule 27 ustęp 2 i 3. Ustęp 2 artykułu 32 wskazuje, że do..., dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Artykuł 184, mówiąc o dotychczasowych przepisach, odwołuje się do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z paragrafem 2 ustępem 1 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Ustęp 2 paragrafu 2 stwierdza z kolei, że okresy pracy, o których mowa w ustępie 1 stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie paragrafu 1 ustępu 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. W paragrafie 3 i 4 tego rozporządzenia określono też warunki, jakie powinien spełnić pracownik, który chce nabyć prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. I tak, za okres wymagany dla, do uzyskania emerytury zwany dalej wymaganym okresem zatrudnienia, uważa się w przypadku mężczyzn okres 25 lat, liczony łącznie z okresami równorzędnymi zaliczalnymi

do okresów zatrudnienia, a w paragrafie 4 ustępie 1 stwierdzono, że pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący w przypadku mężczyzn 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Podkreślić należy, że w nie mającym już waloru aktu normatywnego zarządzeniu resortowym Ministra Zdrowia i Opie..., i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1984 roku, w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej, Dziennik Urzędowy Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 sierpnia 1983 roku, nr 8, pozycja 40 z późniejszymi zmianami, wskazano w dziale VIII transport, w pozycji 2 prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągnikowych, samochodowych, balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym, w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów. W punkcie 1 tego zarządzenia wskazano właśnie kierowcę samochodu uprzywilejowanego w ruchu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał w sposób niebudzący wątpliwości w ocenie Sądu Okręgowego, iż ubezpieczony w okresie od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku, a więc przez okres 19 lat, wykonywał pracę kierowcy samochodu uprzywilejowanego wskazaną w zarządzeniu resortowym, która w dziale, w, w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku, powołanym przed chwilą w dziale VIII, w pozycji 2 jest zakwalifikowana do pracy w szczególnych warunkach, chodzi o pracę kierowców samochodów uprzywilejowanych w ruchu, w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym na drogach publicznych. Dodatkowo wskazać należy, iż ubezpieczony wykonywał także pracę w szczególnych warunkach w Spółdzielni Kółek Rolniczych w Ś., Zakładzie Usług (...) w W. w okresie od 1 sierpnia 1972 roku do 30 kwietnia 1977 roku, 4 lata i 9 miesięcy i jest to praca wskazana, jako praca w szczególnych warunkach, także w wykazie A, w dziale VIII, pozycji 3 pracy kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Skoro ubezpieczony A. M. spełnił wszystkie wymagane przesłanki nabycia prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach, w wieku niższym od powszechnego, Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 kodeksu postępowania cywilnego, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury, od dnia spełnienia przez niego ostatniej przesłanki nabycia tego prawa, a więc osiągnięcia wieku 60-ciu lat. W punkcie 2 wyroku Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, odpow..., odpowiedzialności wskazanej w artykule 118 ustęp 1a, ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po pierwsze ubezpieczony wprawdzie przedłożył świadectwo pracy i świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tym niemniej stanowisko wskazane w tych dokumentach, nie odpowiadało stanowisku wskazanemu w zarządzeniu resortowym. W miejsce kierowcy samochodu uprzywilejowanego w ruchu, wskazano bowiem kierowcę s..., sanitarnego karetki pogotowia ratunkowego, czy kierowcę, tak jak w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 lipca 2000 roku, karta 12 akt emerytalnych, czy kierowcę karetki pogotowia ratunkowego, jak w świadectwie pracy z tej samej daty, karta 9 akt emerytalnych. Stąd organ rentowy w ocenie Sądu Okręgowego w postępowaniu przedsądowym miał podstawy do podważenia wiarygodności i mocy dowodowej tego dokumentu, gdyż nie spełniał on wymaganych prawem warunków formalnych. Dlatego nie było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B., za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i Sąd orzekł z tego powodu, jak w punkcie 2 wyroku. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono.